

Đỗ Bình

Chặng Đời Khó Quên

Tôi được đưa vào bệnh viện Cộng Hòa trong giờ phút sinh tử của Sài Gòn, và chỉ vài ngày sau khi miền Nam lọt vào tay «những người anh em ruột thịt» miền Bắc. Một đoàn thương binh của chế độ cũ, lớp cụt què ,lớp đui mù, trên thân thể họ loang lổ rỉ máu, có những vết thương lở lói chưa kịp băng. Họ lệch thếch dìu nhau lê bước trông giống như đám quỷ nhập tràng từ khu nhà mồ chui ra. Họ bị đuổi ra khỏi bệnh viện, trong số những người đó có cả tôi !!!

Như ngọn đèn leo lét, tôi vẫn sống qua ngày lê lét trong các trại tù, dù xác thân bầm dập! Tôi đứng đưng với hiện tại, quay mặt vào tương lai nghĩa là chẳng cần ngày về, nên chẳng còn gì để sợ, do đó thường xuyên bị cùm vì kỷ luật! Hồi đó tôi chỉ muốn họ bắn một viên đạn cho đời giải thoát, nhưng làm sao họ dám bắn ? Một tkẻ đại tàn phế như tôi mà bị xử bắn thì trong trại tù này còn ai được thả ?! Họ không muốn giết ngay, họ muốn tôi chết lần mòn vì tbệnh tật. Đã thế tôi lại cần phải sống để làm chứng nhân về những trại tù CS. Cuối cùng tôi cũng được đưa lên bệnh xá điều trị. Tôi nghĩ:

-« Họ có thể kéo dài sự sống của một thân xác bệnh tật, nhưng lại

không thể chữa được một tâm hồn tôi nổi loạn. »

Bệnh xá là khu nhà kho xập xệ của thời chiến tranh sót lại. Giường bệnh là những tấm ván ghép lấy từ những kết đọng đạn kê cách mặt đất một gang tay được bắc trên bốn cục gạch. Giữa nhà treo một ngọn đèn tù mù không chiếu rõ nổi trần nhà. Vật dụng của bệnh nhân là một tấm vải lính khổ 2m được cấp khi vào trại dùng làm chăn đắp và cũng là tấm vải tắm niệm tù nhân khi lìa đời! Những y sĩ của bệnh xá ở đây vẫn còn tình người, họ tận tâm chạy chữa cho bệnh nhân nhưng tiếc thay cơm còn không có mà ăn hưởng chi đến thuốc! Họ chỉ biết dùng lời trấn an và ít thuốc lá cây, còn thuốc tây chỉ dành cho «những ca hấp hối»!

Ở bệnh xá, tôi gặp lại người bạn học thời niên thiếu, trước kia nó viết văn làm báo. Chiến trường năm xưa đã cướp đi của nó một chân, thế mà nó vẫn đi tù ! Gặp nhau trong cảnh ngộ này mừng ra nước mắt, nên hai chúng tôi thường dìu nhau ra góc hè tâm sự. Nó bảo: *-«Tao chán sống lắm rồi, chẳng còn tương lai...sống thêm thừa...chỉ khổ cho gia đình ! »*

Tôi so vai:

-"Tao tưởng mình chết đã lâu rồi chứ ?!"

Chúng tôi hàn huyên về những kỷ niệm êm đềm thuở đi học, xen lẫn những bùi ngùi về ký ức chiến trường năm xưa, mà hai đứa ghen ngào cho hôm nay, để rồi hối tiếc không được chết trên chiến

trường!

Bỗng một ý nghĩ táo bạo chợt lóe trong đầu, tôi đặt tay trên vai bạn và khẽ nói :

- " Nếu sống chỉ thêm hại cỏ cây, kéo lê kiếp sống thừa thì chết quách đi cho đỡ khổ xác ?! Mà và tao nếu mình tự tử chung biết đâu sẽ gây được tiếng vang, đánh động sự trỗi dậy của anh em tù ? »

Nó đang trầm ngâm hướng mắt về một cõi xa bỗng quay phắc lại, mắt sáng quắc:

- " Mà có lý ! Mình phải làm cái gì đó để phản đối chính sách phi nhân của CS. »

Nó nói tiếp:

- " Tao muốn tượng sau khi mình chết, anh em tù sẽ giao động, từ trại này đồn sang trại khác anh em tù sẽ vùng lên đòi quy chế của tù nhân theo tiêu chuẩn quốc tế ».

Tôi cười :

- " Được như thế là may ! »

Hai người hẹn nhau hôm sau, tôi về sắp lại mớ hành trang, chọn bộ quần phục cũ được trại cấp để lao động, dùng tay vạt những nếp nhăn rồi xếp cho thẳng. Dù sao nó cũng là chút di sản cuối cùng của đời lính mang theo khi lìa trần. Sáng nay lúc gặp mặt bỗng dưng hai đứa chúng tôi chào nhau theo lối nhà binh, không bảo nhau mà cả hai cũng chọn bộ quần phục. Khám bệnh xong hai thằng kéo nhau ra ngồi góc hè cũ. Lòng tôi hớn hở vì sắp được đi xa, trong ảo giác tôi thấy cảnh vật bay nhảy, màu sắc tươi mát, bầu trời xanh ngắt lơ lửng

những áng mây hồng. Đang suy tưởng, người bạn vỗ vai kéo tôi về thực tế, dù vẫn còn tiếc nuối cảnh sắc ấy, vì đã từ lâu mắt tôi chỉ toàn là những giải mây mờ giăng, không còn nhìn được xa!

Người bạn chia cho 8 viên Clhoraquine. Tôi cầm vốc thuốc nói:

- " Sức tao chỉ cần 5 viên cũng đủ chết, nhiều quá thừa, phí đi ! Hãy để lại cho anh em lỡ có sốt rét còn có thuốc.. "

Nó cười:

- " Hay! Mà có lý, ốm như cò ma mình chỉ cần một nửa cũng đi đứt. "

Nó nhún mình phóng đi như vũ trên cây nạng gỗ về cất số thuốc dư và trở ra chia nhau uống. Hai đứa im lặng chờ thuốc ngấm, và mỗi đứa theo một ý nghĩ riêng. Tôi chợt nghĩ đến mẹ, người luôn tha thiết với quê hương bằng tấm lòng, bà đã suốt đời hy sinh vì tôi! Tôi vẫn ghi khắc nét lo âu tiêu tụy trên khuôn mặt mẹ, nhất là đôi mắt buồn! Cả một đời bà ước mơ và chờ đợi nhưng không bao giờ toại nguyện! Mẹ tôi lúc còn chiến tranh hằng cầu nguyện quê hương sớm thanh bình để con mình khỏi chết trận. Sau khi hết chiến tranh lại cầu nguyện cho con sớm thoát tù. Nghĩ đến đây dòng lệ trong tôi tự trào. Suốt đời tôi làm cho mẹ buồn ! Dòng suy tưởng miên man đến nàng, người mà tôi muốn quên nhưng hình bóng ấy vẫn chợp chờn trong giấc ngủ ! Nàng như bao triệu người dân khác vẫn hằng mơ ước ngày đất nước hết chiến chinh, quê hương được thanh bình để mọi người được sống yên bình bên những người thân. Thế nhưng, khi tàn chiến chinh, nàng cùng bao người dân khác lại mất mát quá

nhieu vì đất nước thay đổi chủ! Nhất là sau lần tôi bị thương cuối cùng trở thành kẻ tàn phế, nàng không hề hé môi than. Ôi, thật cao đẹp cho ý nghĩa tình yêu, nhưng điều ấy đã khiến lòng tôi thêm đau khổ không những về đất nước mà còn về thân phận! Tôi hình dung dáng nàng mỏng manh thước tha, mái tóc dài lộng gió bông bênh, và nụ cười luôn thắm trên bờ môi mọng đỏ làm sáng gương mặt phảng phất nét thơ trong tranh; Chẳng thế mà các bạn gái đều xem nàng như đóa hoa hồng của đại học sư phạm ngày nào. Chiến tranh quả tàn nhẫn đã cướp của nàng bao hạnh phúc!

Thôi, tất cả những hạnh phúc, đau khổ cũng xin giã từ. Xin chào cuộc đời và những người thân yêu.

Đang triền miên trong suy tưởng, bỗng tiếng keng từ trại tù xa vọng lại làm tôi bừng mắt. Tôi vội quay sang nó hỏi:

- "*Mày đang nghĩ gì ?* "

Nó thồn thức :

Tao đang nghĩ về mẹ tao và vợ tao."

Tôi im lặng, trân trọng phút thiêng liêng của nó. Chúng tôi đang sống trong cõi riêng, bỗng có tiếng la cứu cấp, hình có người nhập viện.

Chẳng ai rủ nhưng hai đứa cùng đứng dậy mò qua xem mới biết người vừa chết là tù cải tạo. Anh ấy trước là bác sĩ quân y, vì lao động quá nên kiệt sức ! Tôi bảo bạn :

- "*Mày hỏi xem tên anh ấy là gì ?* "

Nó gắt lên:

- "*Biết làm quái gì ! Trước sau gì chẳng gặp.* "

Tôi cười:

- "*Biết đâu ở chốn đó cũng có biên chế như đây thì sao!*"

Nó bảo:

" *Mày điên hả ? Hơi đâu mà lo xa !* "

Tôi lắc đầu, định trở về giường nằm "chờ đi", nhưng thằng bạn bảo hãy im lặng theo dõi lớp tuồng cuối.

Người tù nhân nằm đó còm như que củi, quần áo tả tơi, anh ta chết trong cô đơn, không thân nhân, bạn bè thân thiết. Cái chết thật trầm mặc chẳng xôn xao, lay động những toán tù lao động gần đó ! Số anh quả hẩm hiu ! Chết ở trại còn được cỗ hòm, gục trên đường lao động đưa đến bệnh xá thì chỉ vài miếng ván nhà, dăm ba mảnh chuồng lợn cũng nên một chiếc hòm. Cuộc tắm niệm rất sơ sài, nắp quan đây không kín! Mấy người khiêng là những tù nhân ở những trại khác được gọi đến, trông họ như những bộ xương biết đi! Chẳng ai còn giọt nước mắt nào để tiễn đưa người quá cố! Quan tài của người xấu số được vùi sâu ba thước đất một cách vội vã, nhưng anh ấy vẫn còn may là được các bạn tù khắc tên người qua đời trên tấm bia mộ! Tôi thầm nghĩ:

- "*Thôi ngủ yên đi anh, chẳng ai có thể đày đoạ anh được nữa.. anh vẫn còn được hai đứa chúng tôi đưa tiễn, nhưng lúc chúng tôi ra đi ai sẽ tiễn đưa đây ?!*"

Chứng kiến cảnh đau lòng ấy tôi thờ dãi nói với bạn:

- "*Đời người thế là xong ! Lúc sống mọi thứ mới đáng cần, chứ chết*

rồi tang lễ có to hay nhỏ nào cần thiết phải không ?!"

Lòng tôi ngậm ngùi, cười chua chát nói thêm:

"Tao tưởng một người tù sống chẳng làm gì được trước họng súng, thì cái chết trong lúc lao động sẽ gây ầm ĩ, ai ngờ chỉ là chiếc lá rụng ! Chết như thế nào khác cục đất, chỉ rảnh tay bọn cai tù ! Thà là chịu khổ sở thì bọn đầu não CS vẫn phái người trông coi mình vẫn khoái hơn phải không ?"

Nó cười thích thú:

"Mày có lý...đám tù mình chết hết ai làm nhân chứng về tội ác CS."

Hai đứa tôi nắm chặt tay nhau, cái xiết tay mang ý nghĩa: chúng tôi phải sống. Chúng tôi gặp bác sĩ bệnh xá cho biết đã dùng thuốc quỳên sinh. Bác sĩ trưởng bệnh xá há hốc mồm nhìn chúng tôi vì đây là lần đầu tiên có vụ tự tử tập thể. Trong lúc tiêm thuốc giải chớ xúc ruột, chúng tôi được "lên lớp". Một ngày sau một chính ủy chẳng biết từ đâu đến cho gọi chúng tôi lên và bắt làm tờ kiểm điểm. Họ quy tội chúng tôi là "chống đối," vì tự tử là tiêu diệt sản xuất và bắt chúng tôi xuất viện để về trại lao động ngay hôm đó. Kể từ lần chia tay đó chúng tôi chẳng còn gặp nhau lần nào, nhưng lòng tôi vẫn khắc sâu hình bóng nó. Sau này tôi nghe một số bạn tù kể nó được tha về, gia đình không còn ai, vợ con đã vượt biên không tin tức. Nó nộp đơn chờ đi diện H.O, sự chờ đợi mỏi mòn, lâu quá nên đã vượt biên, chiếc tàu của nó chẳng may gặp cơn bão nên không bao giờ tới bến!

Riêng tôi may mắn hơn, người con gái năm xưa vẫn ở bên, cùng trôi giạt xứ người. Dù chiến tranh và tù ngục đã qua lâu nhưng nhiều

đêm những kỷ niệm đón đau hải hùng vẫn len vào trong giấc mơ làm tôi bàng hoàng mỗi khi thức giấc, chẳng biết mình tỉnh hay mê, nhìn quanh mới biết đang ở xứ tự do. Nhiều khi trời lạnh, những vết thương cũ hành, tôi chỉ biết mê mê xoa nó cho dịu cơn đau, nhưng không oán hờn cuộc chiến tranh hay cuộc đời. Lỡ sinh vào đất nước đó, thời đại đó thì như một định mệnh đã an bài. Quê hương và những kỷ niệm xưa dù êm đêm hay đón đau vẫn lặng lẽ tồn tại với thời gian. Tôi vẫn nhớ thương dù bao năm xa cách vẫn chưa một lần về. Tất cả vẫn khắc trong tim dầu chỉ còn chiếc bóng!...

Đỗ Bình

Sưu tầm: Việt Dương Nhân

Nguồn: Đỗ Bình

Được bạn: Ct. Ly đưa lên

vào ngày: 8 tháng 7 năm 2010